

Józsa Anna
META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium
2022.06.15.-07.13.
Tralee - Írország

Írország

Erasmus beszámoló

2022.06.15. szerda - utazás

A sok várakozás után eljött a nap, hogy elinduljunk az egy hónapos kalandunkra Írországba. Úticélunk Tralee volt, ahova az eljutás érdekében egy kb. 3 órás repülőút várt ránk. A repülőnk délután 5-kor indult, így már fél 3-kor megérkeztünk a Liszt Ferenc repülőtérre, hogy kényelmesen leadjuk csomagjaink és becsekkoljunk. A csomagleadás nem volt számomra a legzökkenőbb mentes, ugyanis ekkor repültem legelőször, így elkövettem azt a hibát, hogy nem volt megfelelő a kézipoggyásom. A hirtelen sokk után, segítségemre sietett a Vitéz família és kíségettek egy hátizsákkal, amiért máig hálás vagyok. A kezdeti nehézségek ellenére, minden a helyére került. Vagyis csak azt hittük, ugyanis mindezek után a következő sokkot a repülő 2 órás késése okozta, miszerint így a gépünk az 5 órás indulás helyett 7-kor indul. 4 órányi várakozásunkat próbáltuk minél

produktívabban eltölteni, de az idő teltével alábbhagyott a lelkesedésünk. Mindaddig amíg, fel nem villant a gépünk kapuszáma, vagyis itt volt az ideje a felszálláshoz. Végül a gép fél 8 körül hagyta el a kifutópályát. Őszintén, nem volt a kedvencem a repülés, kifejezetten nem tetszett, se a fel-, se a leszállás. Viszont cserébe ablak mellett ültünk, szóval a látvány kárpótolt. Helyi idő szerint 10 órakor értünk a Shannon repülőtérre. A csomagok felvétele után taxiba szálltunk és Tralee felé vettük az irányt. Maga az út másfél óra volt, olyan fél 12-re értünk a hotelbe, ahol nemhogy dolgoztunk, de ott is szálltunk meg. Nagyon kedves fogadtatásban volt részünk, még szendvicseket is készítettek, ha netán megéhezünk volna a hosszú utunk során. Elfoglaltuk a szobánk, és felkészültünk másnapra, hogy felfedezzük a várost. És itt kezdetét is vette életünk egyik talán legizgalmasabb egy hónapja.

2022.06.16. csütörtök - Tralee

Fél 9-kor megreggeliztünk, majd elindultunk gyalog a várost felfedezni. A központba besétálni kb. 30 percbe telt. Tipikus pici, színes házak sorakoztak az út mentén, amiknek nagyon kedves hangulatuk volt. Bárhova utaztunk ezt mindenhol megelhehettük. Sétánk során benéztünk a St. John's templomba, amiről meg kell jegyezni, hogy ez a stílusú templom szinte mindenhol megelhehető, ugyanazzal az enteriőrrel Írországban. A templom mellett terült el a város parkja egy gyönyörű rózsakerttel, ahol több mint 5000 róza található.

Miután ezt körbe sétáltuk, elindultunk a város széléhez, az öböl felé, megtekinteni a Blennerville-i szélmalmot. Ez Írország legnagyobb működő szélmalma. Mikor odaértünk, először egy kisfilmet tekinthettünk meg a szélmalomról és hogy miért volt nagy jelentősége, illetve egy másik kisebb teremben olvashattunk a munkafolyamatokról a malomban, továbbá az ír emigrációról, a hírhedt Jeanie Johnston „koporsóhajóról”. Mindezek után vezettek be minket a szélmalom belsejébe, ahol 4 szintet lépcsőztünk, és minden szinten elmagyarázták mi történik éppen és miért fontos, illetve kipróbálhattuk a gabonaörlés folyamatait is. Mindezt egy életvidám idegenvezetőnő vezetésével, aki mindent nagyon érthetően adott elő, végig élvezhető

volt még az ír akcentus nehézségei ellenére is nagyon szépen beszélt. Szerintem még nem hallottam ennél érdekesebb előadást. A látogatás végén még beszélgettünk egy kicsit és ajánlott gyönyörű helyeket felfedezésre, köztük Dingle-t, amit az első szabadnapunkon sikerült is meglátogatnunk.

A szélmalom után még elsétáltunk az öböl felé, azonban éppen apály volt, így az óceánnal nem találkoztunk. Hazafelé beültünk egy kocsmába és a napot megkoronáztuk egy Guinnessel és közben hallgattuk az élő zenészeket. Ugyanis tudni kell, hogy az ír kocsmákban nagyon gyakori az élő zene, szinte mindenhol megtalálható és ez egy kifejezetten különleges hangulatot ad nekik. Késő délután érkeztünk vissza a szállodába és felkészültünk az első munkanapunkra.

Munkáról:

A munkanapjaink szerdától-vasárnapig tartottak, hétfő-kedd pedig szünet volt. Általában reggel 10-kor kezdtünk, attól függően, hogy mennyire volt sűrű a nap. A munkaruhánk egy fehér póló és fekete gatyá volt, kényelmes cipőben. Az első napon megismerkedhettünk Ann-Marie-vel, aki az egyik műszakvezetőnk volt. Körbevezetett a szállodában, ami 4 szintből állt és minden szinten - kivéve a negyediken a lakosztályoknál – 22-24 szoba volt. Ezek között találhatóak voltak vegyesen single, double és family szobák. A munkatársaink egy részével is találkozhattunk, akikkel tölteni fogjuk az egy hónapunk nagy részét. Feladatként nem más kaptunk, minthogy segítsük a munkájukat azzal, hogy beágyazunk. Az ágyneműt nagyrészt magunk szereztük be, de bármire szükségünk volt, ők segítettek. Az fontos volt, hogy ne csak egy embernek segítsünk, hanem járjunk körbe a szállodában és mindenkitől kérdezzük meg, hogy van-e szobája, amit meg tudunk csinálni. Átlagosan fejenként 10-12 szobát sikerült megcsinálnunk, egy szoba olyan fél órát vett igénybe, hogy igényesen meg tudjuk csinálni.

Munkanapjaink során az angol nyelvet inkább butítva kellett használnunk, ugyanis a munkatársaink nagyja orosz, ukrán, lengyel volt, illetve egyetlen magyar az élen. Nagy részük törte az angol nyelvet. Sokan azért jöttek ide dolgozni, hogy megtanulják azt. Egyedül az ír műszakvezetőnknel kellett komolyabban használnunk, továbbá, nagyon kellett figyelniük, mert az ír akcentus nehezen érthető volt, és ha még ez nem lett volna elég, volt, hogy hadart, de próbált odafigyelni, hogy minél érthetőbb legyen a számunkra.

Úgy általában 11-kor volt egy 15 perces szünetünk, amikor lementünk a konyhára és reggeliztünk. A séfek készítették a reggelit, amit kiraktak a polcra, és onnan bármit elvehettünk, vagy akár külön készítettek is nekünk valami finomat. Az ebéd 3-kor volt, amivel általában zártuk is a műszakunk, ugyanis addigra elfogytak az ágyazható szobák. Az ebédnél is a séfek által készített fogásokból választhattunk, aminél próbáltak minél változatosabb fogásokkal kedveskedni. Voltak napok, amikor korábban végeztünk a szobákkal, mint 3 óra, olyankor mind a 4 szinten letörölgettük az üvegajtókat és ezzel zártuk a napot. A munkanapjaink végére többnyire lefáradtunk, így azokon a napokon otthonmaradtunk és filmet néztünk nagyrészt.

A hetek során találkoztunk Vilmával is, a szálloda menedzserével, továbbá a másik műszakvezetőnkkel is, Agnieszkával, akivel kifejezetten jó kapcsolatot ápoltunk. Sok mindenben segítettek, bárkihez tudtunk fordulni, ha kérdésünk volt. Nagyon megszerettük az összes kollégánkat, mindenki nagyon kedves és szerethető volt.

2022.06.20. hétfő – Dingle-félsziget

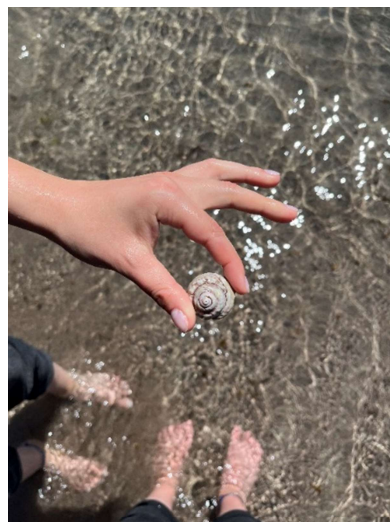
Az első szabadnapunkon elindultunk Dingle-be, a félsziget egyetlen városába. A buszunk fél 12-kor indult. A buszpályaudvarra érve, miután már a jegyeket is sikerült megvennünk az automatából, egy kisebb zavarodottság jött, ugyanis semmi utasítás/információ nem volt kiírva a pályaudvaron. Kisebb keresgélés után, megtaláltuk honnan fog indulni a buszunk. Ezek után egy óra buszút és meg is érkeztünk Dingle-be. Gyönyörű időnk volt aznap, a nap száz ágra sütött.

Először a kikötőben néztünk szét, majd nekivágtunk, hogy megkeressük a Hussey's folly-t, ami egy 1845-ben épült torony, üres kétszintes héja. Egy kisebb dombon ül, kilátással az óceánra. Egy ponton elvesztünk odafele, ezért az első

épületbe, amit megláttunk segítséget kértünk. Egy nagyon aranyos néni próbált minket eligazítani, majd felajánlotta, hogy 10 perc és végez a munkában, ha megvárjuk, akkor nagyon szívesen elvisz minket kocsival egy darabon, mert ő úgyis arrafele lakik. Végül kiderült, hogy ő egy sokkal messzebbi toronyra gondolt, a miénk jóval közelebb van, mint gondoltuk, csak le kellett sétálnunk az óceánpartra és amellet egy 20perc és ott is voltunk. Megköszöntük a segítségét, majd útnak is indultunk. Gyönyörű parti sétány volt, útközben kötelezően meg is álltunk kagylót gyűjteni. Majd megérkeztünk a toronyhoz, ahol gyönyörű látvány tárult elénk. Pár méterre a toronytól találtunk egy kis eldugott partszakaszt, ahol először sikerült megmártóztatni a lábunk az óceánba. Leültünk a parton, és elfogyasztottuk az ebédünk gyönyörködve a látványban. Itt még időztünk egy darabig, majd elindultunk vissza a városba.

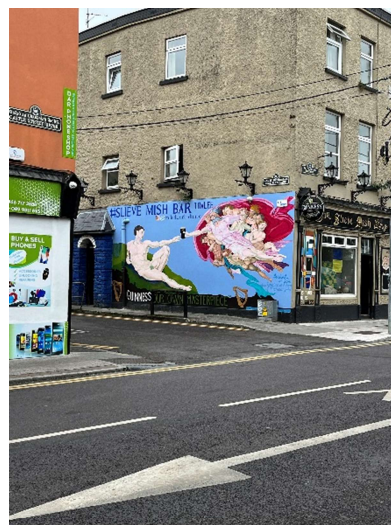
A nap hátralevő részében a városban sétáltunk és felfedeztük minden pontját, majd még mielőtt hazamentünk volna, kiültünk a kikötőbe és ott vártuk a buszunk érkezését. Kb. 9-re értünk vissza a szállodába.

2022.06.21. kedd – Tralee

Ezen a napon elkövettük azt a hibát, hogy hittünk az időjáráselőrejelzésnek, miszerint rossz időnk lesz, esővel és szélfújással. Ezért úgy döntöttünk, hogy nem kockáztatunk utazással, hanem helyben maradunk és jobban körülnézünk Tralee-ban. Így tehát felfedeztük Tralee kisutcáit is, beültünk egy étterembe ebédelni, vásárolgattunk, ami az íreknél érdekes, ugyanis mindent többnyire csomagolva árulnak, nagy kiszereelésben. Ekkor vettük észre azt is, hogy náluk a piros lámpa szó szerint csak jelzés értékű, teljes nyugodtsággal átsétálnak, így egy idő után mi éreztük magunkat rosszul, hogy ott állunk egyedül a piros lámpánál. Egyszer nem hallottunk dudáló autót. Mellesleg a zöld nagyon rövid, épphogy átér az ember. A következő észrevétel az volt, mikor nem láttunk egyetlen dohányzó embert se az utcákon. De szerintem, ami a legnagyobb sokkot okozta számunkra, hogy míg mi pulcsi kabátba beöltözve jártuk Írországot, az emberek nagy része rövidnadrágban, ujjatlanban rohangált, teljesen máshogy éreztük az időjárást. Egyszer Agnieszka meg is jegyezte, amikor találkoztunk vele az egyik szabadnapunkon, hogy hova megyünk, a hegyekbe? Náluk a 20fok már hawaii, így teljesen lerítt, hogy mi bizony turisták vagyunk, ami egy ponton vicces.

Természetesen egy csepp eső sem esett szóval ekkor döntöttük el, hogy az időjárás többet nem fog minket gátolni semmiben. Ezért amint visszaértünk a szállodába, el is kezdtük tervezni a következő heti szabadnapjaink. Amit fontos tudni, hogy hétfőn szinte minden zárva van, ezért úgy terveztük, hogy hétfőnként természeti látványosságokat látogatunk, kedden pedig nagyobb városokat múzeumokkal.

2022.06.27 hétfő – Ballybunion

A buszunk fél 10-kor indult Ballybunionba, egy óceánparti kisvárosba. Egy órába telt eljutni erre a gyönyörű helyre. A busz a fő utcán rakott le minket, szóval nyíl egyenesen lesétáltunk az óceánpartra. Az első látvány, ami elénk tárult a Ballybunion castle, alatta pedig a Men's beach. Megint csak sikerült apály idején érkezünk, így sokáig be tudtunk sétálni, illetve a sziklákba vájt barlangokat is felfedeztük. Az idő borús volt, de még így is akadt olyan, aki úszott az óceánban.

Miután körbejártuk a tengerpartot, elindultunk, hogy utunkat folytassuk a cliffwalkon. Ez egy rövid, 30-40 perces túra, a sziklák tetején, ahonnan gyönyörű lenézni az óceánra, a homokos partokra és a sziklákra. Ennek a túrának a vége felé található a Virgin's rock, egy hatalmas sziklaformáció egymagában, a Nun's beach lábánál. Hiba lett volna kihagyni ezt a gyönyörű helyet.

Miután végig jártuk, úgy döntöttünk visszamegyünk a Men's beachre és az ellenkező irányba is elsétálunk, ahol egy sziklás benyúlás volt az óceánba. Kisétáltunk a végére, kagylókat, köveket gyűjtöttünk, amivel úgy elröppent az idő, hogy észre se vettük, hogy az óceán kezd visszanyúlni a part felé, jön a dagály. Ezt csak akkor vettük észre amikor már sétáltunk visszafele, és kezdett eltűnni az az útvonal, ahol bejöttünk. Még pár kő kilátszott a vízből, illetve homokbuckák, amikre gondolkodás nélkül ráléptem. Viszont viszonylag gyorsan jött az óceán, így a kő egy pillanat alatt eltűnt a lábam alól, illetve nem beszélve a homokbuckákról, amit egy az egyben elvitt a víz. Így nem volt mit tenni, cipőstől végig rohantunk a vízben, nem kell mondanom, a cipőnk majdhogynem teljesen beázott. Ebből kifolyólag megkerestük az első nyitva lévő étkezdét, és beültünk, hogy felmelegedjünk. Kértünk egy jó meleg teát, ami kiderült, hogy fekete tea volt, valami hihetetlen keserű. Majdnem az összes cukrot beleraktuk, de hiába. Ekkor döntöttem úgy, hogy megkóstolom a híres tejes teát, így tehát kicsit szkeptikusan beleöntöttem és megdöbbenésemre sokkal finomabb lett. Megettük az isteni melegszendvicsünket is, majd itt megvártuk, hogy jöjjön a buszunk. Érdekesség, hogy itt nincsenek konkrét buszmegállók, hanem a busz egy random sarkon állt meg, és vett fel minket az út mentén. A szállodába 5 körül értünk vissza.

2022.06.28. kedd – Cork

Irány Írország második legnagyobb városa Dublin után. A buszunk 8:50-kor indult és több, mint 2 órányi utazás után meg is érkeztünk. Ez a 2 óra gyorsan elrepül miközben az ember a zöld tájat figyeli, mindig van mit nézni. Először elsétáltunk a St. Patrick hídhöz, amitől nem messze állt az Operaház. Tovább gyalogolva, megleltük az english marketet, ami hasonló volt az itteni Vásárcsarnokra, csak jóval kisebb volt. Következő megállónk egy ingyenes múzeum volt, a Crawford Art Gallery. Ez egy nemzeti kulturális intézmény, amely a történelmi és a kortárs vizuális művészetekkel foglalkozik. A gyűjtemény több, mint 3000 alkotást tartalmaz, a 18. századi ír, európai festészetől és szobrászattól, a kortárs videóinstallációkig. Fő attrakciója a görög és római szoborgyűjtemény volt, amit 1818-ban hoztak ide a római Vatikán Múzeumból.

A múzeum után buszra pattantunk és elutaztunk Blarney-be, hogy megtekintsük a híres Blarney kastélyt. Ez olyan 40percnnyire volt Corktól. A kastélyt közel 600 évvel ezelőtt építette Írország egyik legnagyobb főispánja. A kastély egy több hektárnyi gyönyörű kertben magasodik. Talán a legnagyobb attrakciója, a legendás Blarney kő, a torony tetején. Feljutni a kőhöz kb. egy órába telt annyian voltak. Keskeny folyosókon haladtunk felfelé, aminek a funkciója arra szolgált, hogy ha megtámadták a várat, egy az egy ellen szituáció alakult ki, nehezebb volt bevenni. Felérve a toronyba, gyönyörű látvány nyílt a hatalmas kertre. Mondjuk nem a látványra koncentráltunk, hanem a bátorságot gyűjtöttük, hogy a követ megpusztiljuk. Ugyanis nem akárhogy kellett. A hátadra fektettek, egy ember fogta a derekad természetesen, hogy nehogy átbillenj, ugyanis

félíg lelőgtál, a két kezedd a korlátot fogtad, majd azzal küzdöttél, hogy elérd a falat és megpusztild, eléggé magasról lógva. A legenda szerint, aki megpusztilja a követ, nem fog többet beszédnehézségekkel küzdeni. Lilinek volt elég bátorsága csak, így nekem más eszközökkel kell a beszédképességemet fejleszteni úgy érzem. Leérve a kastélyból, a fő úton elindultunk, hogy körbejárjuk a kertet. Elhaladtunk a mérgező kert mellett, jártunk a jégháznál, amit élelmiszerek tárolására használtak anno, a páfránykertnél, a Vietnám erdőnél, a méh obszervatóriumnál, a tónál, majd megálltunk és elszórakoztunk lovakkal és az etetésükkel. Mindezek után, visszaértünk a kastélyhoz és betértünk a mellette lévő kávézóba, ami konkrétan egy istállóban volt. Itt leültünk egy kicsit aztán elindultunk vissza a buszhoz, hogy visszamenjünk Corkba. Amikor már

szálltunk volna fel a buszra, a buszsofőr megjegyezte, hogy ha fizetni szeretnénk a buszért akkor várjuk meg a következőt, viszont, ha nem, akkor szálljunk fel erre. Természetesen gondolkodás nélkül felszálltunk. Ezek az apró pozitív ingerek mindennap megleptek minket amikor hasonló dolog történt velünk.

A nap hátralévő részében Cork utcáin sétáltunk, betévedtünk egy-egy boltba, de főként lejártuk a lábunkat aznap. A város maga nem nyújtott más látványt stílusilag, mint az eddigiek, ugyanolyan házak, utcák. A szállodába kb. 10 körül értünk vissza.

2022.07.02. szombat – éjszaka

Úgy gondoltuk, vétek lenne kihagyni az ír éjszakai életet. Tehát, mivel vasárnap csak délre kellett mennünk dolgozni, így úgy döntöttünk, hogy benézünk este. Ekkor láttunk először úgy igazán naplementét, ugyanis olyan 11-kor megy le a nap. Kerestünk egy hangulatos kocsmát, ahol elkezdtük az estét. Tipikus ír hangulata volt ahogy beléptünk. Mindenki nagyon közvetlen volt. Amit nagyon hiányoltunk, hogy szinte sehol nem volt kiírva, mi mennyibe kerül, mindig látatlanba rendeltük meg a sörünk. Sajnos rá kellett jönnünk, hogy ez nem lesz egy olcsó este, ugyanis egy csapolt Heineken sör volt 5Euro. De ez nem szegte kedvünk. Több helyre is benéztünk, de végül ugyanott kötöttünk ki, ahol az estét kezdtük. Itt megismerkedtünk az élőzenész sráccal, helyiekkel beszélgettünk, szerencsénk volt az ír humorhoz is. Ami még kifejezetten érdekes, hogy nagyon korán zárnak a kocsmák, még így is, hogy hétvége volt. Már éjfélkor nagy részük bezárt. Nagyon jól éreztük magunkat az este folyamán, de ezt egy lezárásnak éreztük, hogy nem kell több pénzt költeni és ideje visszamenni a szállodába.

2022.07.05. kedd – Limerick

döntöttünk, hogy teljesen nem járjuk körbe.

Ezen a napon egy másik nagyobb város meglátogatásánál döntöttünk, mégpedig Limerick. 9-kor indult a buszunk és úgyszintén 2 órát utaztunk. Utunk során, áthaladtunk Írország legszebb örökségvárosán is, Adare-n. De olyan kicsi ez a település, hogy szinte az összes látványosság elénk tárult a buszon ülve, igaz nem ugyanolyan, de sajnos a menetrend miatt nem tudtunk eljutni ebbe a kisfaluba, úgy rendesen körülnézni. Kb. 11-re értünk Limerickbe, besétáltunk a központba és első dolgunk az volt, még mielőtt nekivágjuk magunkat a város felfedezésére, hogy ebédeltünk. Ezután célirányosan elindultunk a King John's castle felé. Útközben megcsodáltuk a vártól nem messze álló Szent. Mária katedrálisát. Impozáns volt kívülről és belülről is, azonban mérlegeltünk és úgy

Épp ezért, inkább lesétáltunk a Shannon folyóhoz, ami ketté szelte a várost, majd a mentén eljutottunk a várhoz, ami a királyok szigetén tornyosult. Először végig jártuk a várban lévő interaktív kiállítást, ahol olvashattunk János királyról, aki akkoriban építtette a várat, majd a fontosabb eseményekről a várban. Röviden, a vár 1210-ben készült el, abból a célból, hogy védje a várost bármilyen ostromtól a kelta népek és a normann urak felől. Érdekes, hogy a vár elkészülését János király nem élte meg. A kiállítás után érkeztünk el a várba, aminek a tornyából gyönyörű kilátás nyílt a városra.

A vár látogatását követően, felfedeztük a várost. Elsétáltunk a folyó menti sétányon, továbbá a város tele volt street arttal, amit egy útvonal végig lehetett sétálni. Ezekután egy kicsit pihentünk a People's parkban és végül tényleg minden zeg-zugát bejártuk a városnak.

2022.07.11. hétfő

Az utolsó két szabadnapunkra nem tudtunk már sehova elutazni, ugyanis kimaxoltuk a lehetőségeinket, ahova el tudtunk jutni tömegközlekedéssel. Sajnos a menetrendek és a távolságok miatt nem volt több olyan hely, ahova el tudtunk volna menni. Ekkor látszott igazán, hogy az írek mennyire autóközpontúak. Nagy távolságok vannak, amik autóval sokkal megközelíthetőbbek. De nem szegte kedvünk, amit megtudtunk nézni, oda mindenképp eljutottunk és ettől függetlenül gyönyörű helyeken jártunk.

Viszont erre a napra is terveztünk programokat, ugyanis Lili névnap volt. Így tehát reggel elmentünk reggelizni egy kávézóba, ahol ettünk egy szendvicset és végül egy palacsintát. Utána pedig elsétáltunk a Tralee Aqua Dome-ba, ahova a hotel által ajándékozott ingyen jegyeket használtuk fel. Meglepődésünkre nem volt nagy a fürdő. Egyetlen medence volt, benne minden berendezéssel, kettő csúszda, jakuzzik és egy szaunavilág. A fürdőzés közben igencsak el kezdtük hiányolni a termálvizet. A fürdő egyébként családoknak tökéletes, nagyon gyerekcentrikus. Kb. 2-3 órát töltöttünk itt, majd hazaindultunk a Lee folyómenti sétányon, ami koppanásig a szállodához vezet. A nap hátralévő részében pihentünk, meg pakolgattunk az utazás előtt.

2022.07.12. kedd

Mindent bevásároltunk a hazaútra, lebeszéltük a másnapi transzfert, hogy mikor csekkoljunk ki és mindent összepakoltunk, indulásra készen, hogy ne másnap kelljen.

2022.07.13. szerda – hazaút

Kényelmesen felkeltünk, elkészültünk, majd 11-kor még lementünk utoljára reggelizni. Reggeli után Lilivel elbúcsúztunk és külön átadtuk a műszakvezetőinknek a bonbont és a levelet, amit előző napon írtunk nekik. Ugyanígy búcsúztunk el a többi kollégánktól is, akikkel ezt az egy hónapot töltöttük. A hotel is meglepett minket emlékekkel, ráadásul még a mesterkártyát is megtarthattuk, amit egész hónapban használtunk. Majd délben kicsekkoltunk és a hallban leültünk, vártunk, hogy a taxi 2-kor felvegyen minket. A szálloda csomagolt nekünk ebédet a hosszú útra, majd megérkezett a taxi és végső búcsút vettünk a helytől.

Kb. 4-re értünk a repülőtérre, teljesen jó időben. Leültünk a váróba és csak másfél órát vártunk, hogy leadhassuk csomagjaink. Minden rendben ment, háromnegyed 6-kor csomagok leadva, securityn is átmentünk. 6-kor már megint csak arra vártunk, hogy felszállhassunk a gépre. Látszólag nagyon jól haladt minden, nem késett a gép, azonban éppen mikor már csak a kapu száma hiányzott a beszálláshoz, kiírták, hogy 1 órát késik. Így nem 19:40-kor, hanem 20:40-kor indult. Végül 8-kor siettünk a kapuhoz, hogy beszálljunk. A gép háromnegyed 9-kor elhagyta a kifutópályát és újra a levegőben voltunk. A gép végül egy kicsivel behozta a plusz időt, így fél 1-re érkeztünk haza. Leszálltunk a gépről, körülvettek a magyarok, mégis angolul szólaltunk meg, annyira berögződött.

Nagyon jó érzés volt mégis hazaérni, már hiányzott nekünk, de vannak dolgok, amiket sosem fogunk feledni ebből az egy hónapból. Az ír időjárást valószínűleg pár nap után vissza fogjuk sírni, a zöld tájat amíg a szem ellát, az embereket és a végtelen kedvességüket, a kint szerzett kapcsolatainkat és a gyönyörű helyeket, amiket már csak az emlékeink között fogunk keresni.

